

*Zes jaar heeft ze geleerd wat blijven was:
wat ouders deden, en wat alles dus ging doen:
een tafel bij een stoel, nu bij toen.
Het meervoud van geluk was: wij.*

*Sindsdien heeft ze geleerd wat enkelvoud is.
Zij. Nu weer half van jou, morgen half van mij.*

*Toen ze acht was was ze tien.
Eén helft van haar gezicht lief,
de andere liever. Bang om te kiezen
tussen verliezen en verliezen.*

*Vandaag is ze gewoon twaalf.
Vier ouders, twee echt, twee stief.
Slapen gaan moet met eindeloos gezoen.
Ze wint altijd. Ze heeft geleerd wat blijven is.
Wat ouders niet en kinderen wel doen.*

Herman de Coninck

Uit: 'Enkelvoud – Het meervoud van geluk' – De Arbeiderspers 1998

Een uitdrukking 'De Coninck op zijn best' kan je hier niet gebruiken. Herman De Coninck is immers in veel van zijn gedichten steengoed. Het gedicht dat ons deze keer intrigeerde, behandelt een thema dat we niet zo vaak in een gedicht aantreffen. Moet je ernaar zoeken? Wellicht ben je pas in de laatste strofe zeker dat je op het juiste spoor zit. We beleven co-ouderschap door de ogen van een kind dat 'vandaag gewoon twaalf is'. De auteur beschrijft hoe het kind 'altijd wint' omdat het 'heeft geleerd wat blijven is'. Terug naar het begin wanneer 'Het meervoud van geluk was: wij'! Hoe mooi en kernachtig klinkt de beschrijving van een gezin waarin alles nog hoopvol en samenklinkend was. Een wij-gevoel om te koesteren en een besef van wat 'blijven' is. En laat dat nu de rode draad doorheen het gedicht zijn: dat ondanks een breuk in een relatie de liefde voor een kind niet stopt. Ook vastgesteld dat de tweede strofe slechts twee verzen lang is, de helft van strofe één en drie? De scheiding is duidelijk. De ex-partners gaan nu elk hun weg, maar proberen – zie de laatste strofe – misschien een tikkeltje meer hun best te doen voor hun kind. Is de toegevoegde vijfde regel hiervan een aanduiding? In deze dichtelijke vrijheid schuilt hier het meesterschap! Dat kinderen als gevolg van een scheiding sneller ouder worden, lezen we in 'Toen ze acht was was ze tien.' De groei ('de was') naar volwassenheid wordt bespoedigd. 'Was' wordt

herhaald! En hoe het kind zich hierbij voelt, wordt o zo mooi verwoord in ‘*Bang om te kiezen/ tussen verliezen en verliezen*’. Het kind – maar ook de beide ouders – willen hier duidelijk niemand verliezen. Bestaat er een comparatief (vergelijkende trap) van ‘*lief*’? En lijkt het soms op een ‘competitie’ om het beste te willen doen en het kind een kamp te laten kiezen? In deze situatie zeker niet. ‘*Vier ouders, twee echt, twee stief*’ willen het allerbeste voor het kind dat op de drempel van volwassenheid staat en de koestering van ‘*Slapen gaan met eindeloos gezoen*’ genietend ervaart. Beter dan de ouders heeft de nu twaalfjarige ‘*geleerd wat blijven is*’. Iets ‘*Wat ouders niet en kinderen wel doen*’. Met een eerlijke bekentenis als afsluiter van een gedicht dat niet tot de verbeelding spreekt, maar toch een wat positievere indruk achterlaat en ons ‘blijvend’ een andere kijk geeft op wat co-ouderschap kan inhouden. (HVdS)